

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **F. K.**, státní příslušnost Turecká republika, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov – Dolní Suchá, zastoupeného JUDr. Jiřím Svozilem, advokátem se sídlem Zlín, tř. T. Bati 180, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2015 č.j. OAM-738/ZA-ZA04-ZA15-2015, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.10.2015 č.j. OAM-738/ZA-ZA04-ZA15-2015 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu, ve znění pozdějších

předpisů, neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) téhož zákona. Tímtož rozhodnutím žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Maďarsko.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které namítal, že Maďarsko v současné době nezvládá nápor uprchlíků a poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 49Az 90/2015 ze dne 29.9.2015, kde je vysloven tentýž názor. Podle žalobce v Maďarsku dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které mohou představovat porušení základních lidských práv a svobod. Tuto skutečnost prokazuje zpráva Komisaře Rady Evropy pro lidská práva ze dne 16.12.2014 i zpráva Ministerstva zahraničí USA ze dne 27.2.2014. Dále žalobce odkázal i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (stížností č.j. 10816/10, č.j.13058/11 a č.j. 13457/11). Podle těchto a dalších žalobcem poukazovaných zdrojů, má žalobce za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně posoudil, zda je na místě postup podle čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný v odůvodnění neuvádí žádné podklady potvrzující jeho úvahu o tom, že v Maďarsku neexistují obavy uprchlíků z azylového řízení. Závěrem své žaloby žalobce poukázal na to, že v případě vyhoštění zpět do země původu by byl v nebezpečí života ze strany tureckého státu. Jeho bratr je v Kurdské straně pracujících a proti členům této strany začaly vojenské operace a začalo se se zatýkáním. Žalobce byl dne 21.5.2015 postřelen lidmi ve vojenských uniformách a nedostalo se mu ochrany, o kterou žádal. Dodal, že má v České republice českou přítelkyni, se kterou čeká potomka.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2015 č.j. OAM-738/ZA-ZA04-ZA15-2015 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31.8.2015. V žádosti sepsané formou pohovoru uvedl, že odjel z vlasti, protože se bál o svůj život. Zmínil se o členství svého bratra ve straně a vojenských operacích a zatýkání. Protože se k němu bratr přestěhoval v roce 2009, byl žalobce opakovaně vyslýchán a podroben nadávkám a fyzickému napadání. Situace se zhoršila v roce 2014, kdy po volbách jeho bratr okamžitě odjel do Itálie. Žalobce byl proto dne 18.5.2015 odvezen policejní eskortou, na oddělení byl týrán, chtěli vědět, kde je jeho bratr. Když se dne 21.5.2015 vracel z práce, stříleli po něm osoby ve vojenských uniformách. Po návratu z nemocnice jej zastavili v autě nějací lidé a řekli mu, že když se nebude chovat podle jejich představ, byl to vše jen začátek. Žádal o ochranu policií, kterou mu však odmítli poskytnout. Rozhodl se proto odjet do Evropy a známý mu za úplatu 7000 Euro nabídl vyřízení víza. Z cestovního pasu žalobce č. X krajský soud zjistil, že mu bylo uděleno schengenské vízum č. X vydané v Ankaře Spolkovou republikou Německo v zastoupení za Maďarsko dne 12.6.2015 na dobu od 14.6.2015

do 13.6.2016. Správní spis obsahuje vlastnoručně psané prohlášení žalobce, ve kterém žádá o udělení mezinárodní ochrany, protože se v Turecku bojí o svůj život, hrozí mu nebezpečí ze strany tureckého státu. Součástí správního spisu je vyplněný formulář žádosti určené Maďarsku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a odpověď maďarského úřadu ze dne 14.10.2015, že Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na to žalovaný dne 16.10.2015 vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo poukázání na současný stav azylových řízení v Maďarsku, jako státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Podle názoru žalovaného na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Maďarsko, jakožto člen Evropské unie, podle žalovaného dodržuje právní předpisy a lidská práva a to i ze strany nestátních subjektů a je považováno za bezpečnou zemi. S tímto názorem a závěrem žalovaného žalobce nesouhlasil s poukazem na v žalobě uvedené zdroje informací o Maďarsku a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, resp. Evropského soudního dvora.

Z dostupných zpravodajství zveřejněných i na webových stránkách, je krajskému soudu obecně známo, že Maďarsko bylo nuceno čelit vysokému náporu uprchlíků v nedávné době, což se samozřejmě muselo objektivně odrazit i v poukazovaných nedostacích azylového řízení v této zemi. Krajský soud poznamenává, že žalovaný přes jeho výzvu, nebyl schopen předložit jedinou objektivní informaci o stavu dodržování lidských práv v Maďarsku. Nicméně z veřejně dostupných informací, např. vyplynulo, že Komisař Rady Evropy pro lidská práva kritizoval Maďarsko za jeho azylový zákon. Podle něj existuje značné riziko, že se žadatelé o azyl v Maďarsku stanou předmětem porušování lidských práv. Uvedl, že v posledních měsících je řada uprchlíků vrácených z Rakouska zadržována v maďarských detenčních zařízeních s přísným režimem, kde byla omezena svoboda jejich pobytu. Azylanti podle něj nemají také přístup k účinným opravným prostředkům. Řízení s Maďarskem kvůli jeho azylovému zákonu zahájila v prosinci Evropská unie, jíž se nelíbí mimo jiné i to, že odvolání v azylovém řízení automaticky nezastavuje platnost žádosti o azyl. Žadatelé tak jsou mnohdy nuceni opustit maďarské území již před projednáním odvolání. Dle posledních zpráv Evropská unie zahájila řízení s Maďarskem kvůli schválení uvedeného zákona, který podle Bruselu porušuje unijní předpisy. Vláda premiéra Viktora Orbána zavedla v říjnu 2015 přísná opatření, jimiž zastavila desítky tisíc migrantů proudících přes Maďarsko do západní Evropy. Součástí těchto kroků bylo postavení plotů na hranicích se Srbskem a Chorvatskem a zpřísnění zákona upravujícího azylové řízení.

Uvedené zprávy svědčí o aktuálních problémech v oblasti azylového řízení v Maďarské republice, které byly vyvolány neúměrnými návaly uprchlíků v nedávném období. Tento problém se dle názoru krajského soudu jako dominantní promítá i do jednotlivých zdrojů informací o stavu azylového řízení v Maďarsku, na které poukazuje žalobce ve své žalobě. Rozhodně však nejde o stav, který by oprávněně vedl k posuzování Maďarské republiky jako země dopouštějící se takového porušování základních principů a zásad azylového práva, aby Maďarsko nemohlo být nadále posuzováno za tzv. bezpečnou zemi. Naopak, jde o zemi, která je členem Evropské unie respektující dodržování základních lidských práv a svobod. K uvedenému krajský soud závěrem dodává, že pokud v průběhu roku 2015 byly zveřejňovány problémy ohledně zpětného přijetí žadatelů o azyl do Maďarské republiky, pak v této projednávané věci Maďarská republika svou příslušnost k projednání a rozhodnutí o žádosti žalobce o azyl, výslovně uznala. Není proto důvodu pro postup dle čl. 3 odst. 2 cit. nařízení, který předpokládá takové systematické nedostatky azylového řízení, které sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. K žalobním námitkám poukazujícím na bezpečí hrozící žalobci v zemi původu krajský soud přihlídnout nemohl, neboť v tomto řízení je výlučně posuzována otázka příslušnosti k posouzení žádosti o azyl žalobce a nikoliv samotná důvodnost této žádosti. Nedůvodnou hodnotí krajský soud i námitku, že žalobce má v české republice českou přítelkyni, se kterou čeká potomka, s poukazem na čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. V žádosti sepsané formou pohovoru s žalobcem dne 31.8.2015 žalobce tuto skutečnost neuvedl. Podle informací, které tehdy sdělil, má v Turecku manželku a syna, v České republice toho času nikoho nemá a jeho bratr pobývá v Itálii.

Se zřetelem ke shora uvedenému krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 29. ledna 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce